

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně nezletilé M.Š.**, narozené..., bytem ..., zastoupené matkou M.D. jako zákonnou zástupkyní, bytem tamtéž, *právně zastoupené Mgr. Jiřím Švejnohou, advokátem, se sídlem Praha 10, Korunní 2569/108a*, **proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2015, čj. ŠMS/2767/15

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2015, čj. ŠMS/2767/15 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání nezletilé žalobkyně podané prostřednictvím její matky jako zákonné zástupkyně a potvrzeno rozhodnutí ředitelky 16. základní školy a mateřské školy Plzeň, Americká třída 30, ze dne 11.2.2015, čj. 16ZS/0161/2015 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), na základě kterého nebyla žalobkyně přijata k předškolnímu vzdělávání do 16. ZŠ a MŠ Plzeň pro nesplnění podmínek stanovených v § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „ZOVZ“ nebo „zákon o ochraně veřejného zdraví“*). Žalobkyně navrhovala, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30.11.2015, čj. 57A 60/2015-49, byla žaloba zamítnuta a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Kasační stížnost podaná proti uvedenému rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8.2.2017, čj. 3 As 13/2016-49.

Ústavní soud nálezem ze dne 31.7.2017, sp.zn. III.ÚS 1167/17, rozhodl:
*„I. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. února 2017 č. j. 3 As 13/2016-49 bylo porušeno ústavně zaručené základní právo stěžovatelky na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
II. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. února 2017 č. j. 3 As 13/2016-49 se ruší.“*

Ústavní soud odůvodnil nálezním, že žalobkyně předložila krajskému soudu v rámci doplnění žaloby rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ve skutkově shodné věci jiného účastníka, kterým tento správní orgán žádosti o přijetí do mateřské školy vyhověl na základě obdobných argumentů. S touto námitkou se krajský soud nevypořádal a neřešil ji ani Nejvyšší správní soud k námitce uplatněné v kasační stížnosti. Ústavní soud k tomu uvedl, že: *„z pohledu účastníka řízení je poukaz na předchozí relevantní rozhodnutí soudu v obdobné věci zásadní argument, který má potenci daný spor rozhodnout (např. nálezním ze dne 24. 11. 2016 sp. zn. II. ÚS 2588/16, bod 12). V takovém případě, jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva, musí soudy tento argument vzít v potaz a vypořádat se s ním v odůvodnění svého rozhodnutí. Tato povinnost je odrazem práva účastníka být slyšen v řízení a zájmem veřejnosti v demokratické společnosti na poznání důvodů soudního rozhodnutí.“* Dále Ústavní soud uvedl, že nebylo možno ze spisového materiálu, který měl k dispozici, posoudit, zda v době, kdy stěžovatelka toto podání činila, ještě běžela lhůta k podání správní žaloby. Nové žalobní body přitom lze činit pouze do uplynutí lhůty k podání žaloby (§ 71 odst. 2 soudního řádu správního). Ani v případě, že by stěžovatelka doplnila žalobu po uplynutí lhůty k podání žaloby, ovšem nelze připustit, aby se soud s takto uplatněnou argumentací nijak nevypořádal. Předně bylo jeho povinností zabývat se tím, zda jde o nový žalobní bod, či o rozšíření některého z včas uplatněných žalobních bodů. I v případě, že by krajský soud shledal, že šlo o nový žalobní bod uplatněný v rozporu se zákonem až po uplynutí lhůty k podání žaloby, bylo jeho povinností toto zjištění uvést v odůvodnění rozsudku [viz k tomu nálezním Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008 sp. zn. I. ÚS 1534/08 (N 225/51 SbNU 807)], což se však nestalo.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11.9.2017, čj. 3 As 13/2016 – 82, zrušil rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 30. 11. 2015, čj. 57 A 60/2015-49.

II. Důvody žaloby

V žalobě žalobkyně namítala, že bylo porušeno její právo vyjádřit se ke všem prováděným důkazům uvedené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (*dále jen „LZPS“*) a dle § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (*dále jen „správní řád“*), zejména měla *„zákonná zástupkyně nezletilé žalobkyně doplnit a rozvést motivy svého rozhodnutí nepodrobit žalobkyni povinným očkováním“* a správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy uvedenou v § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí mělo negativní dopad na oprávněné zájmy žalobkyně spočívající v nemožnosti vzdělávání a došlo tak k porušení č. 33 LZPS a čl. 28 Úmluvy o právech dítěte, § 2 odst. 4 správního řádu a ústavněprávní zásady přiměřenosti.

Rodiče odmítli podrobit žalobkyni povinnému očkování, neboť dva starší sourozenci žalobkyně podstoupili povinná očkování a u obou se projevíly zdravotní komplikace, které vyústily v trvalé následky na zdraví. Sestra žalobkyně K. v důsledku očkování trpěla vážnými poruchami spánku, a to až do svých 4 let, dále u ní propukl atopický ekzém, který si K. časem

rozškrabávala až do krve, takže jí byla doporučena návštěva psychiatra. K. je alergická na kravskou bílkovinu a lepek. Dále trpí častými nezvladatelnými záchvaty vzteku, které se dnes již naučila zvládat, nevymizely ale úplně. Po nástupu do školy navštívila K. na doporučení třídní učitelky psychologickou poradnu, kde jí byla zjištěna diagnóza dyslexie, dysgrafie a dyskalkulie. Bratr žalobkyně M. prodělal po očkování těžký zánět středouší. Zánět si vyžádal pravidelné docházení na čištění uší po dobu 2 týdnů a předepsání antibiotik, která rovněž špatně snášel (průjem a zastavení příjmu mateřského mléka). Bratr dosud trpí trvalými následky – nedoslýchavostí, vadou řeči (patologická dyslálie), problémy s imunitou, opakovanými záchvaty kašle (začínají na podzim a končí až na jaře). Ačkoli lékaři opakovaně matce žalobkyně ústně potvrdili její obavy, že výše popsané zdravotní problémy obou dětí pramení z prodělaných očkovaní, písemné potvrzení jí odmítli vydat. Matka žalobkyně je hluboce přesvědčena o tom, že popsané zdravotní problémy sourozenců žalobkyně mají příčinu v prodělaných očkovaních. Bylo by tak v rozporu s jejím svědomím, s přáním a ostatně i povinností udělat pro své dítě jen to, co je v jeho nejlepším zájmu, kdyby nechala žalobkyni v této situaci očkovat.

Na jaře roku 2013 přestoupila žalobkyně spolu se svými sourozenci do péče k MUDr. G. Matka žalobkyně na základě předchozích závažných negativních zkušeností s vedlejšími účinky u obou sourozenců žalobkyně nechtěla nechat žalobkyni povinným očkováním podrobit, jak je popsáno výše. O tom od počátku ošetřování MUDr. G. informovala a toto s ní konzultovala a rovněž to potvrdila písemným dokumentem - nesouhlasem s poskytnutím zdravotní péče - očkování ze dne 31.5.2013, přičemž vyjádření nesouhlasu bylo obnoveno dne 17.4.2015. MUDr. G. má v péči i oba sourozence žalobkyně, je tedy i o jejich zdravotním stavu zpravena. Že důvodem pro neočkování žalobkyně byl právě nežádoucí účinek očkování na její sourozence a tím tedy obava o zdraví žalobkyně, resp. vnitřní přesvědčení matky, že neočkování je pro žalobkyni to nejlepší, potvrdila MUDr. G. i ve své zprávě ze dne 5.1.2015. Matka žalobkyně předpokládala, že ošetřující lékařka MUDr. G. vystaví v souladu se skutečným stavem žalobkyni potvrzení o tom, že se žalobkyně nemůže podrobit očkování pro trvalou kontraindikaci a tuto skutečnost adekvátně uvede do přihlášky žalobkyně do mateřské školy. To však lékařka k překvapení matky žalobkyně neučinila, do přihlášky žalobkyně do mateřské školy pouze uvedla: do kolonky „alergie“: kontraindikace v rodině a do kolonky „očkování“: odmítnutí očkování. Případná kontraindikace očkování nebyla u žalobkyně nijak zjišťována. Rozhodnutí matky žalobkyně nepodrobit žalobkyni povinným očkováním bylo založeno, na jejím vnitřním přesvědčení, že právě nenechat žalobkyni očkovat je pro ni, resp. pro její zdraví, to nejlepší. Sourozenci žalobkyně trpěli po proděláních očkovaní závažnými zdravotními komplikacemi, přičemž dodnes jsou oba poznamenáni trvalými zdravotními následky. Žalobkyně odkázala na čl. 15 LZPS zaručující mimo jiné svobodu svědomí, do které nesmí veřejná moc žádným způsobem přímo či nepřímo zasahovat. Zvláštní formou svobody svědomí je tzv. výhrada svědomí, jejímž obsahem je právo zdržet se určitého jednání. Matka žalobkyně má za to, že její vážné důvody spočívající v zájmu o zdraví dítěte, by právě pod tzv. výhradu svědomí, jejímž obsahem je právo zdržet se určitého jednání, tedy povinného očkování, v konkrétním případě žalobkyně nemělo být vynucováno, měla by být respektována její svoboda rozhodnout se o otázce očkování.

Žalobkyně nepředstavuje pro ostatní děti v MŠ žádné nebezpečí, a to z toho důvodu, že i kdyby se některým z předmětných onemocnění nakazila, což je pro jejich nízký výskyt vysoce nepravděpodobné, nemůže ostatní proočkované děti nakazit a tedy ohrozit. Matka žalobkyně trvá na tom, že očkování je pro její dceru zdravotně rizikové a nikoliv zdraví ochraňující, riziko možných nežádoucích účinků matka žalobkyně zhodnotila jako vyšší než riziko možného onemocnění. Správním rozhodnutím by nemělo v zájmu odvrácení v podstatě neexistujícího nebezpečí poškodit zcela konkrétní zájmy a další vývoj nezletilého dítěte.

Nepodrobení se pravidelným očkováním nepředstavuje reálné riziko, ale pouze abstraktní teoretické nebezpečí, jakéhosi rozšíření infekce v proočkované populaci, naproti tomu ale stojí zcela reálné nebezpečí možných vedlejších účinků očkování a organismu žalobkyně jako konkrétního dítěte, včetně fatálního ohrožení jeho života, posílené zejména negativními zkušenostmi jejích sourozenců. Zákonní zástupci jsou v příbalovém letáku očkovací látky upozorňováni na možná nebezpečí spojená s vedlejšími účinky. Podle názoru matky žalobkyně by ústavně-konformní způsob úpravy pravidelného očkování měl být založen na principu dobrovolnosti a rodičům nezletilých dětí by měla být umožněna svobodná volba, zda sebe nebo své dítě podrobí očkování, navzdory eventuálním vedlejším účinkům a možným zdravotním komplikacím spojeným s podáním očkování, anebo zda sebe nebo své dítě raději vystaví riziku onemocnění, proti kterému očkování směřuje, s takovým svobodným rozhodnutím tak jedinec, resp. rodič, přijímá odpovědnost za eventuální důsledky takového rozhodnutí. Kdo své dítě bude chtít ochránit proti dané nemoci, nechť si vybere, zda zvolí očkování nebo přirozenou imunitu a přirozené prostředky ochrany zdraví bez rizika spojeného s očkováním. Kromě toho by zákon mohl stanovit výjimky pro povinné podrobení se očkování, např. v případě některých ohrožených oblastí nebo rizikových sociálních skupin apod., a to např. obdobně jako je tomu nyní po novele vyhlášky č. 537/2006 Sb. u očkování proti TBC. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že nepodrobení se uvedenému očkování nelze považovat za takové ohrožení veřejného zdraví, aby bylo adekvátní aplikovat omezení práva každého jedince na svobodný a informovaný souhlas s lékařským zákrokem nebo na svobodnou volbu vzdělání. Personál mateřské školky, který s dětmi přichází denně do styku, rovněž nemusí ze zákona splňovat podmínku povinných očkování. Při nástupu do školy, příp. do soukromé mateřské školy, pro děti absence očkování není překážkou, přitom by mělo docházet dle shora uvedené úvahy ke stejnému ohrožení dětského kolektivu jako v mateřské škole. Dle názoru matky žalobkyně je pro žalobkyni předškolní vzdělání stejně důležité jako školní docházka (proto také žalobkyni přihlásila do soukromé, placené školky, neboť má za to, že žalobkyně kontakt s dětmi potřebuje a je pro ni prospěšný). Rozlišovat mezi školním a předškolním dětským kolektivem nemá žádnou logiku ani opodstatnění. Ani ve vyspělých státech západní Evropy, jako je např. Německo, Rakousko, Velká Británie a všechny skandinávské státy, nejsou stanovena žádná omezení týkající se očkování pro vstup dětí do předškolních či školních zařízení.

Pokud § 46 odst. 1 ZOVZ obsahuje zákonné zmocnění pro prováděcí předpis, který má stanovit případy a termíny, stanovit druh pravidelného očkování, kterému se mají povinnost podrobit fyzické osoby s trvalým pobytem na území ČR a další v zákoně uvedené osoby, a pokud vlastní rozsah očkování, tedy vlastní rozsah omezení Úmluvou garantovaného práva každého jedince je stanoven vyhláškou Ministerstva zdravotnictví č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, je takové omezení v rozporu s Úmluvou, a to proto, že faktické omezení práva zakotveného v čl. 5 Úmluvy je provedeno podzákonným právním předpisem. Úmluva o lidských právech a biomedicíně jako mezinárodní smlouva o lidských právech a základních svobodách slouží jako měřítko ústavnosti právních předpisů ČR, viz. např. § 148 odst. 2 zákona č. 182/119 Sb., o Ústavním soudu, dle kterého Ústavní soud při zjišťování, zda byla porušena ústavně zaručená základní práva a svobody stěžovatele vychází z Listiny základních práv a svobod a z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, jimiž je ČR vázána. V případě, kdy ústavně právní norma odkazuje na zákon, je vyloučena úprava nižšími normativními akty. Pouze v případě, kdy ústavně právní norma umožňuje ukládat povinnosti toliko na základě zákona a v jeho mezích jako je tomu v případě čl. 4 odst. 1 LZPS, je možno, aby normativní právní akt nižší právní síly na základě zákona a v jeho mezích vydalo i ministerstvo nebo jiný správní úřad, jak mj. dovodil Ústavní soud v nálezu III. ÚS 105/95 ze dne 3.10.1996. Znění čl. 25 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně však odpovídá znění čl. 4 odst. 3, čl. 8 odst. 2, 3, 5, 6 nebo čl. 39 LZPS nebo čl.

104 Ústavy, kdy upřesnění zákona vyhláškou možné není. Z uvedeného vyplývá, že zmocňující ustanovení § 108 odst. 1 ZOVZ a na základě zákonného zmocnění vydaná vyhláška č. 537/2006 Sb., stejně jako již zrušená vyhláška č. 439/2000 Sb., je v rozporu s principem zákazu subdelegace k tvorbě práva, jak dovozují odborná literatura (konkrétně Filip, J.: Ústavní právo I. Masarykova univerzita, Nakladatelství Doplněk Bmo. 1999 Brno), a tedy v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Povinnost podrobit se povinnému očkování značnou intenzitou zasahuje do základních lidských práv a právě z tohoto důvodu je v Úmluvě o biomedicíně zakotveno, že takové zásahy mohou být prováděny pouze zákonem, který jako projev zákonodárné pravomoci svěřené výsostně Parlamentu, může být jako jediný zárukou nezneužití, a to zejména v oblasti vystavené tlaku silného lobby výrobců léčiv. Aby vlastní rozsah zásahu do základních lidských práv jedince byl definován vyhláškou, jako podzákoným právním předpisem, je nepřípustné. Budoucí zákonná úprava očkování by měla před schválením projít mnohem větší odbornou diskusí a probíhat pod větší veřejnou kontrolou, než tomu bylo v minulosti a než tomu je v současnosti, kdy stanovení rozsahu povinného očkování bylo a je v kompetenci pouze Ministerstva zdravotnictví. Soudce je v souladu s čl. 95 Ústavy při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu, a je současně oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou. Žalobkyně v tom smyslu poukazovala na rozpor vyhlášky č. 537/2006 Sb., jako jiného právního předpisu, s mezinárodní smlouvou. Pokud žalovaný rozhodl o nepřijetí žalobkyně do předškolního zařízení s odvoláním na ustanovení § 34 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (*dále jen „školský zákon“*), z důvodu že nebyly dodrženy podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, konkrétně ustanovení § 50 ZOVZ, protože se žalobkyně nepodrobila stanoveným pravidelným očkováním ani nemá doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci, lze dojít k závěru, že pravidelná očkování nejsou v současnosti platně stanovena a nebyla stanovena ani ke dni rozhodování o přijetí žalobkyně do mateřské školky. Vzhledem k tomu, že nebyla platně stanovena pravidelná očkování, kterým by se žalobkyně před přijetím do předškolního zařízení měla ve smyslu § 50 ZOVZ podrobit, nemá oporu v zákoně ani napadené rozhodnutí žalovaného o nepřijetí žalobkyně do mateřské školy. Žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 3.2.2011, čj. III. ÚS 449/06 a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18.1.2012, čj. 52 A 45/2011-20 s tím, že považuje rozhodnutí o jejím nepřijetí do mateřské školy za sankci za nepodrobení se očkování, což jí vyřazuje ze státního předškolního vzdělávání.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že ředitelka školy postupovala podle § 34 odst. 5 školského zákona a § 50 ZOVZ a posuzovala, zda jsou splněny zákonné podmínky pro přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla očkována, nebyl předložen doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže podrobit očkování pro trvalou kontraindikaci v souladu s § 46 odst. 2 ZOVZ, bylo nutno postupovat podle § 50 ZOVZ, proto žalobkyně nemohla být k předškolnímu vzdělávání přijata. Žalovaný poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 16/14 ze dne 27. 1. 2015, který stanoví, že zakotvení zákonné podmínky podrobit se stanovenému očkování, aby mohlo být dítě přijato do předškolního zařízení, není protiústavním omezením práva na vzdělávání garantovaného ustanovením čl. 33 Listiny a představuje očkování obecně jako prostředek imunizace proti vybraným nákazám, společenský benefit vyžadující sdílenou odpovědnost členů společnosti. Očkování dostatečné většiny populace zabraňuje šíření nákazy vybraných nemocí, čímž poskytuje ochranu nejen těm, kteří byli očkováni. Z těchto důvodů lze považovat podrobení se očkování dítěte před jeho přijetím do mateřské školy za akt sociální solidarity. V případě, kdy

je vakcinace podmínkou pro přijetí dítěte do mateřské školy, jsou osobami vystavenými riziku nákazy zejména děti, které mohou v případě nákazy čelit zvláště závažným důsledkům.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Usnesením ze dne 19.6.2015, čj. 57 A 60/2015-25 nebyl žalobě přiznán odkladný účinek. Usnesením ze dne 19.6.2015, čj. 57 A 60/2015-28 byla žalobkyně osvobozena od soudních poplatků.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Skutkový základ věci

Matka žalobkyně (zákonná zástupkyně žalobkyně) podala dne 3.2.2015 žádost o přijetí žalobkyně k předškolnímu vzdělávání. K žádosti bylo přiloženo vyjádření dětského lékaře, kde je v kolonce alergie uvedeno „není očkováná – kontraindikace v rodině“ a v kolonce řádného očkování je uvedeno „ne – ve zdravotní dokumentaci je podepsaný doklad od obou rodičů: odmítnutí očkování.“ Ředitelka 16. základní školy a mateřské školy Plzeň, Americká třída 30 vydala dne 10.2.2015 rozhodnutí dle § 34 odst. 3 školského zákona, že žalobkyni nepřijala k předškolnímu vzdělávání ve školním roce 2014/2015. Proti tomuto rozhodnutí podala matka žalobkyně včasné odvolání, ve kterém uvedla, že je žalobkyně sice neočkováná, ale je zdravá a neohrožuje veřejné zdraví. Poukázala na čl. 5 a 6 Úmluvy (nespecifikované) a na rozsudek Krajského soudu v Olomouci sp. zn. 52 A 45/2011. Z důvodu nepřijetí žalobkyně do státní mateřské školy a nástupu matky žalobkyně do zaměstnání musela matka žalobkyni umístit do soukromé mateřské školy s vysokým školným, které zatěžuje rozpočet rodiny žalobkyně. Žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí ředitelky mateřské školy potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí argumentoval ustanovením § 34 odst. 5 školského zákona a § 50 ZOVZ, na základě kterých bylo posuzováno splnění zákonných podmínek pro přijetí žalobkyně k předškolnímu vzdělávání. Žalovaný se ztotožnil s ředitelkou mateřské školy a konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla očkována, nebyl předložen doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže podrobit očkování pro trvalou kontraindikaci v souladu s § 46 odst. 2 ZOVZ, bylo správně postupováno podle § 50 ZOVZ a žalobkyně nemohla být přijata k předškolnímu vzdělávání. V té souvislosti žalovaný poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 27.1.2015, sp. zn. Pl. ÚS 16/14.

Právní hodnocení

Podle § 34 odst. 3 školského zákona *ředitel mateřské školy rozhoduje o přijetí dítěte do mateřské školy, popřípadě o stanovení zkušebního pobytu dítěte, jehož délka nesmí přesáhnout 3 měsíce.* Podle odst. 5 tohoto ustanovení *při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání je třeba dodržet podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*

Zvláštním právním předpisem podle § 34 odst. 5 školského zákona je zákon o ochraně veřejného zdraví. Podle § 50 ZOVZ *zařízení poskytující péči o dítě do 3 let věku v denním režimu nebo předškolní zařízení nebo poskytovatel služby péče o dítě v dětské skupině mohou*

přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

Podle § 46 odst. 1 ZOVŽ *fyzická osoba, která má na území České republiky trvalý pobyt, cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt, cizinec, který je oprávněn k trvalému pobytu na území České republiky, a dále cizinec, jemuž byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na dobu delší než 90 dnů nebo je oprávněn na území České republiky pobývat po dobu delší než 90 dnů, jsou povinni podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování. Prováděcím právním předpisem stanovené fyzické osoby a fyzické osoby, které mají být zařazeny na pracoviště s vyšším rizikem vzniku infekčních onemocnění, jsou povinny podrobit se ve stanoveném rozsahu stanovenému druhu zvláštního očkování.*

Ředitelka mateřské školy může do mateřské školy v souladu s § 34 odst. 5 školského zákona přijmout dítě, které splňuje podmínky uvedené v § 50 ZOVZ, to znamená dítě, které se podrobilo pravidelnému očkování, má doklad že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Při nesplnění podmínek stanovených v § 46 odst. 1 ZOVZ nemá ředitelka mateřské školky jinou možnost, než dítě k předškolnímu vzdělání nepřijmout. Matka žalobkyně nedoložila potvrzení od lékařky, že žalobkyně nemůže být očkovaná pro trvalou kontraindikaci a lékařka uvedla, že žalobkyně nebyla očkovaná pro odmítnutí rodičů dítě očkovat. Ředitelka mateřské školy proto nemohla postupovat jinak, než žalobkyni k předškolnímu vzdělávání nepřijmout.

Krajský soud odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 27.1.2015, sp.zn. PL ÚS 16/14, v němž se Ústavní soud vyjádřil k § 50 ZOVZ a uvedl, že „*očkování představuje prostředek imunizace proti vybraným nákazám, společenský benefit vyžadující sdílenou odpovědnost členů společnosti, tedy určitý akt sociální solidarity od těch, kteří podstupují riziko, v současném majoritně přijímaném vědeckém poznání však označovaném za minimální, aby ochránili zdraví celé společnosti. Očkování dostatečné většiny populace totiž zabraňuje šíření nákazy vybraných nemocí, čímž poskytuje ochranu nejen těm, kteří byli očkovaní. Čím vyšší je pak podíl neočkovaného vůči očkovanému obyvatelstvu, tím vyšší je také riziko opětovného rozšíření nákazy, a to nejen mezi těmi, kteří dobrovolně odmítli očkování, ale také mezi těmi, kteří nemohli být očkovaní z vážných, zejména zdravotních důvodů. V neposlední řadě je rozšířením nákazy ohrožena i ta část osob, která sice očkovaná byla, avšak vakcinace v jejich případě nedosáhla požadovaného efektu. V posuzovaném případě, kdy je vakcinace podmínkou pro přijetí dítěte do mateřské školy, jsou těmito osobami, vystavenými riziku nákazy, zejména děti, které mohou v případě nákazy čelit zvlášť závažným důsledkům. Z těchto důvodů lze považovat podrobení se očkování dítěte před jeho přijetím do mateřské školy za akt sociální solidarity, který nabývá svého významu s rostoucím množstvím očkovaných dětí v kolektivech těchto předškolních zařízení. Naopak jako na sociální nespravedlnost by bylo možné nahlížet na případy, pokud by určitá skupina dětí přijatých do předškolních zařízení odmítala bez závažných důvodů očkování a čerpala tak výhody vyplývající z úspěšnosti vakcinace, resp. z ochoty ostatních dětí, navštěvujících předškolní zařízení, vzít na sebe ono minimální riziko, které z očkování plyne.*“ Na základě uvedeného nálezu Ústavního soudu soud konstatuje, že ředitelka mateřské školy a žalovaný postupovali zcela správně, pokud postupovali podle ustanovení § 50 ZOVZ.

Žalobkyně vytýkala žalovanému, že v řízení bylo porušeno právo žalobkyně vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, porušen tak byl čl. 38 odst. 2 LZPS a § 36 odst. 2 správního řádu, když měla zejména „*zákonná zástupkyně nezletilé žalobkyně doplnit a rozvést motivy svého rozhodnutí nepodrobit žalobkyni povinným očkováním*“. Tento článek se však

vztahuje na soudní řízení a nevztahuje se na správní řízení, proto ve správním řízení nemohly správní orgány porušit právo žalobkyně dle čl. 38 odst. 2 LZPS (viz komentářová literatura k čl. 38 odst. 2 LZPS Hynek Baňouch: *Veřejné, průtahů prosté jednání před zákonným soudcem a soudem s možností vyjádření*, dostupné v systému ASPI). Dle názoru soudu nebyla v dané věci porušena ustanovení § 3 správního řádu ani § 36 odst. 2 a 3 správního řádu. Matka žalobkyně ve svých podáních (např. odvolání proti rozhodnutí ředitelky mateřské školy) učiněných v daném správním řízení neuvedla nic, čím by se vyjádřila ke svým motivům nepodrobit žalobkyni povinným očkováním, i kdyby tak učinila, nemělo by to vliv na prvostupňové rozhodnutí ani na rozhodnutí žalovaného, neboť jejich potup při rozhodování o přijetí dítěte do mateřské školy je stanoven v ustanoveních výše citovaných (§ 34 odst. 5 školského zákona, § 50 ZOVZ a § 46 odst. 1 ZOVZ) a motivaci rodičů k rozhodnutí o neočkování dítěte proto nelze zohlednit. O žádosti matky bylo rozhodováno na základě zprávy od ošetřující lékařky žalobkyně týkající se splnění povinnosti stanovené v § 46 odst. 1 ZOVZ. Žádné jiné podklady k rozhodnutí v daném případě ředitelka mateřské školy ani žalovaný nehodnotili. S podklady pro rozhodnutí proto byla matka žalobkyně seznámena. Není tudíž pochybením ze strany správních orgánů, že matka žalobkyně nedostala od správního orgánu příležitost doplnit a rozvést své rozhodnutí nepodrobit žalobkyni povinným očkováním. Správní orgány případnou kontraindikaci očkování u žalobkyně zkoumaly z potvrzení lékařky žalobkyně a dostatečně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tudíž postupovaly v souladu s § 3 správního řádu.

Nedůvodným je tvrzení žalobkyně, že mělo napadené rozhodnutí negativní dopad na její oprávněné zájmy spočívající v nemožnosti vzdělávání a došlo tak k porušení čl. 33 LZPS a čl. 28 Úmluvy o právech dítěte, § 2 odst. 4 správního řádu a ústavněprávní zásady přiměřenosti. Matka žalobkyně odůvodňovala své rozhodnutí neočkovat žalobkyni i tím, že očkování žalobkyně bylo proti matce žalobkyně ústavou zaručenému právu na svobodu svědomí stanovenému v čl. 15 LZPS (součástí je i tzv. výhrada svědomí – právo zdržet se určitého jednání), neboť žalobkyně nemůže povinné očkování podstoupit vzhledem k obavám matky o zdraví žalobkyně. Dle komentářové literatury k čl. 33 LZPS (Michal Bobek: *Právo na vzdělání*, dostupné v systému ASPI) patří právo na vzdělání k hospodářským, sociálním a kulturním právům upraveným v hlavě čtvrté LZPS, kterých je možné dle čl. 41 odst. 1 LZPS se domáhat pouze v mezích zákonů, která je provádějí. Žalobkyně nesplnila podmínky stanovené školským zákonem k přijetí do mateřské školy a z tohoto důvodu nemohlo dojít k porušení čl. 33 LZPS ani k porušení čl. 28 Úmluvy o právech dítěte. Z důvodu nedodržení podmínek uvedených v § 50 ZOVZ a vzhledem k citovanému nálezu Ústavního soudu Pl.ÚS 16/14 nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 správního řádu.

Nedůvodnou je rovněž námitka žalobkyně týkající se ustanovení § 46 odst. 1 ZOVZ, který obsahuje zákonné zmocnění k vydání prováděcího (podzákoného) předpisu, který stanoví případy a termíny pro pravidelné očkování (vyhláška Ministerstva zdravotnictví č. 537/2006 Sb.). Uvedené je dle žalobkyně v rozporu s čl. 5 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně a s principem zákazu subdelegace k tvorbě práva, proto i v rozporu s ústavním pořádkem. Soud svůj závěr odůvodňuje rozhodnutím Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 6/2011-120 (dostupném na www.nssoud.cz), dle kterého „*rámcová úprava povinnosti fyzických osob podrobit se očkování stanovená v § 46 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a její upřesnění ve vyhlášce č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, odpovídají ústavněprávním požadavkům, podle nichž povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a meze základních práv a svobod mohou být upraveny pouze zákonem (čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod)*“

Žalobkyně považuje rozhodnutí o nepřijetí do mateřské školy za sankci za nepodrobení se očkování, čímž jí vyřazuje ze státního předškolního vzdělávání. V souvislosti s tím poukazovala žalobkyně na nálezy Ústavního soudu ze dne 3.2.2011, čj. III. ÚS 449/06 a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18.1.2012, čj. 52 A 45/2011-20. Předmětem soudního přezkumu v prvním uvedeném judikátu bylo správní trestání rodičů, kteří se nedostavili k povinnému očkování svých dětí. Žalobkyně v druhém judikátu poukazovala na větu „*dospěje-li správní orgán k názoru, že na straně konkrétní osoby existují konkrétní výjimečné okolnosti, které odůvodňují nedodržení povinnosti očkování, je jeho povinností splnění povinnosti nevynucovat popř. nesankcionovat a to ani v podobě nepřijetí žalobce/žalobkyně k předškolnímu vzdělávání z důvodu nesplnění takové povinnosti.*“ Dle názoru soudu nemají výše uvedené judikáty dopad na projednávanou věc, neboť nepřijetí žalobkyně do mateřské školy není sankcí upravenou právními předpisy za nepodrobení se pravidelnému očkování, kterou by si správní orgán (mateřská škola) povinnost očkování vynucoval či nesplnění této povinnosti sankcionoval. Nepřijetí žalobkyně do mateřské školy je právním následkem nesplnění zákonem stanovené povinnosti stanovené v § 50 ZOVZ. Na podporu svého stanoviska soud poukazuje na „doporučení veřejného ochránce práv k naplňování práva na rovné zacházení v přístupu k předškolnímu vzdělávání“ ze dne 8.12.2010 sp. zn. 166/2010/DIS/JŠK.

K dalším skutečnostem uvedeným v žalobě (námitky k absenci povinnosti zaměstnanců mateřských škol a dětí školou povinných nechat se očkovat, riziko vzniku onemocnění u dětí v mateřské škole, rizika očkování, úvahy de lege ferenda o právní úpravě očkování) soud nepokládá za nezbytné se vyjadřovat, neboť se jedná o polemiku nad vhodností právní úpravy, což přísluší zákonodárci, nikoliv soudu.

S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nepředložila doklad o tom, že nemohla být očkovaná pro trvalou kontraindikaci, nesplnila tak zákonnou povinnost uvedenou v § 50 ZOVZ a s ohledem na veřejný zájem na co nejvyšší proočkovanosti dětí v předškolních zařízeních vyjádřený v nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 16/14 správní orgány rozhodly v souladu s citovanými ustanoveními školského zákona a zákona o ochraně veřejného zdraví.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8.2.2017, čj. 3 As 13/2016-49, zmínil zprávu dětské lékařky ze dne 5.1. 2015, kde je uvedeno, že žalobkyně zatím očkovaná nebyla. Zmínil doklad podepsaný oběma rodiči: „Odmítnutí očkování“ s odůvodněním nežádoucím účinkem po vakcinaci u starších sourozenců. Zmínil potvrzení do školky ze dne 30.1.2015, kde je uvedeno „neočkovaná na žádost rodičů“. V evidenčním listu pro dítě v MŠ je ve vyjádření lékaře uvedeno, že žalobkyně není očkovaná z důvodu kontraindikace v rodině a odmítnutí očkování. Dle Nejvyššího správního soudu z uvedených údajů nevyplývá, že se žalobkyně podrobila vyšetření, z něhož by plynul závěr, že je proti nakažám imunní, ani z její zdravotnické dokumentace výslovně nevyplývá skutečnost, že by se sama nemohla očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Nejvyšší správní soud tedy vyhodnotil námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud dále odkázal na svůj rozsudek ze dne 10.9. 2013, čj. 3 As 68/2013-77, který uvedl: „§ 50 zákona o ochraně veřejného zdraví vymezuje splnění očkovací povinnosti jako objektivní podmínku pro přijetí dítěte do jeslí nebo předškolního zařízení. Pro rozhodnutí o přijetí dítěte je tak významné pouze to, zda byla podmínka povinného očkování splněna či nikoli, a zda tedy bylo učiněno toto opatření nezbytné k

ochraně veřejného zdraví směřované v tomto případě k prevenci šíření infekčních onemocnění u dětí v předškolních zařízeních“.

Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud námitku, že vlastní rozsah očkování je stanoven vyhláškou Ministerstva zdravotnictví č. 537/2006 Sb. o očkování proti infekčním nemocem, což je v rozporu s čl. 5 Úmluvy o lidských právech a biomedicině a s principem zákazu subdelegace k tvorbě práva, i v rozporu s ústavním pořádkem. Uvedl, že se touto problematikou zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 3.4.2012, čj. 8 As 6/2011-120, opřel svůj závěr o skutečnost, že zákon o ochraně veřejného zdraví stanoví vybraným skupinám fyzických osob sice rámcově, ale dostatečně jasně a určitě samotnou povinnost nechat se očkovat, a to v rámci pravidelného nebo zvláštního očkování, a s tím související povinnost podstoupit před tím vyšetření stavu imunity. Rozšířený senát neshledal, že by Úmluva o biomedicině bránila tomu, aby podrobnosti týkající se očkovací povinnosti byly upraveny prováděcím právním předpisem, stane-li se tak na základě zákona a v jeho mezích.

Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud rovněž námitku, že nepřijetí do mateřské školy představuje sankci za nepodrobení se očkování a náleze Ústavního soudu ze dne 3.2.2011, sp.zn. III. ÚS 449/06 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18.1.2012, čj. 52 A 45/2011-20, jimiž v té souvislosti argumentovala stěžovatelka, na projednávanou věc nedopadají, protože nepřijetí do mateřské školy takovouto sankci nepředstavuje. To, že nebyla stěžovatelka přijata do mateřské školy, je právním následkem nesplnění zákonem stanovené povinnosti (viz § 50 ZOVZ). Mateřská škola, jakožto správní orgán, povinnost očkování nijak nevynucuje, ani její nesplnění nijak netrestá. Nejvyšší správní soud zde odkázal na rozsudek ze dne 25.4.2012, čj. 4 As 11/2011-97, ve kterém také nedošlo k uložení sankce za přestupek, nýbrž k ukončení předškolního vzdělávání, které bylo motivováno snahou o ochranu ostatních dětí mateřské školy před šířením infekčních onemocnění.

Matka stěžovatelky opakovaně tvrdí (a nikdo její tvrzení nezpochybňuje), že její dvě starší děti utrpěly závažné zdravotní problémy vlivem očkování. Proto Nejvyšší správní soud chápal důvod, proč matka stěžovatelku již nenechala naočkovat. Matka stěžovatelky poukazuje na kolizi zájmu na ochraně veřejného zdraví a zájmu na ochraně zdraví stěžovatelky. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však nelze na danou věc aplikovat ani další náleze Ústavního soudu ze dne 22.12.2015, sp. zn. I. ÚS 1253/14, o který stěžovatelka opírá svou argumentaci, a který poukazuje na test oprávněnosti sekulární výhrady svědomí. Daný případ je odlišný, neboť předmětem posouzení není porušení zákonem uložené povinnosti, za kterou by byla následně uložena sankce, a rodiče stěžovatelky nebyli sankcionováni za to, že dítě nenechali očkovat. Výše zmíněný test oprávněnosti sekulární výhrady svědomí je namísto použit tam, kde očkovací povinnost je vůči osobám sankcionována či jinak vynucována a v důsledku toho pak hrozí zásah do tělesné integrity osoby (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 As 114/2016-43). Tato situace však nenastala. Jak již bylo výše uvedeno, matce stěžovatelky nic nebránilo podrobit dítě vyšetření, zda je proti nákazám imunní nebo se nemůže podrobit očkování pro trvalou kontraindikaci, zejména s ohledem na její tvrzení, že dvě starší děti měly vlivem očkování závažné zdravotní problémy. Neznamená to ovšem, že uvedené problémy bude mít automaticky také stěžovatelka. Tuto záležitost měli rodiče především řešit s dětskou lékařkou ještě před podáním žádosti o přijetí stěžovatelky do mateřské školy. I sám Ústavní soud v uvedeném nálezu sp. zn. I. ÚS 1253/14 zdůraznil, že „*musí zůstat zohledněna žádoucí míra proočkovanosti obyvatelstva proti přenosným nemocem*“. S poskytnutou výjimkou nesmí být spojovány závěry, jež by umožnily změnit se

v pravidlo. Výjimka ze zákonné povinnosti přichází v úvahu: „jen v mimořádných případech, úzce svázaných s osobou, na kterou se očkovací povinnost vztahuje, nebo s osobami jí blízkými (vysoce nežádoucí odezva předchází vakcinace u této osoby, jejího dítěte apod.). Opak by popíral skutečnost, že „*vakcinace slouží k ochraně veřejného zdraví*.“ § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví má za cíl chránit ostatní děti v mateřské škole. V daném případě stěžovatelka netvrdila žádné výjimečné důvody, které by mohly převážit nad veřejným zájmem, kterým je ochrana zdraví ostatních dětí. Ze zdravotnické dokumentace stěžovatelky jednoznačně vyplývá, že je proti nákazám imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

V daném případě tedy stěžovatelka nesplnila podmínku, která je vyžadována pro přijetí do mateřské školy a k žádné represi či uložení trestu nedošlo. Doložení podkladů, že byly splněny zákonné podmínky pro přijetí do mateřské školy, bylo na rodičích stěžovatelky. Žalovaný proto nepochybil, pokud aprobeoval nepřijetí stěžovatelky do mateřské školy z důvodu chybějícího povinného očkování. Krajský soud právní otázku posoudil zcela správně.

Krajský soud se se závěry učiněnými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 8.2.2017, čj. 3 As 13/2016-49, plně ztotožňuje, proto je také uvádí v rámci právního hodnocení v této právní věci.

VI. Posouzení žalobkyní předloženého rozhodnutí

Žalobkyně předložila krajskému soudu rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29.5.2014, sp.zn. ZN/878/ŠMS/14 a doplnila žalobu o další žalobní bod spočívající v tvrzení, že Krajský úřad Plzeňského kraje jako odvolací orgán rozhodl v případě skutkově podobném ve prospěch účastníka řízení, v němž zákonní zástupci odmítli svou dceru podrobit povinným očkováním s odkazem na své přesvědčení, víru a svědomí. Mateřská škola dítě nepřijala, proti čemuž rodiče podali odvolání. V něm odkázali mj. na nález Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 449/06 a na navazující rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 52 A 45/2011 a vyjádřili své přesvědčení, že právě jejich případ umožňuje udělení výjimky ze zákonných požadavků na povinné očkování a přijetí dcery do předškolního vzdělávání. Krajský úřad odvolání uvedeným rozhodnutím vyhověl a rozhodl, že se odvolatelka do předmětné mateřské školy přijímá. Rozhodnutí odůvodnil odkazem na citovaná soudní rozhodnutí a tím, že se vzrůstajícím věkem dítěte roste potřeba předškolního vzdělávání.

Nejprve je nutno zdůraznit, že žalobkyní předložené rozhodnutí ze dne 29.5.2014 není předmětem přezkumu v této právní věci, proto nelze učinit závěr, zda bylo vydáno v souladu se zákonem, či nikoliv. Obě rozhodnutí jsou skutkově shodná v tom, že jimi bylo rozhodováno o přijetí dítěte, které se nepodrobilo povinnému očkování, do mateřské školy. Potud shoda skutkového stavu končí. Zásadní rozdíl je v tom, že předložené rozhodnutí je odůvodněno tím, že dítě nebylo očkováno z důvodu přesvědčení, víry a svědomí rodičů. Rozhodnutí je opřeno o nález Ústavního soudu ze dne 3.2.2011, sp.zn. III. ÚS 449/06 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18.1.2012, čj. 52 A 45/2011-20. Ačkoliv těmito rozhodnutími argumentovala také v této právní věci žalobkyně, uvedená rozhodnutí Ústavního soudu a Krajského soudu v Hradci Králové na nyní projednávanou věc nedopadají, protože nepřijetí do mateřské školy nepředstavuje sankci za to, že dítě nebylo očkováno. V daném případě nebyli rodiče žalobkyně sankcionováni za to, že dítě nenechali očkovat. Jak uvedl výše Nejvyšší správní soud, test oprávněnosti sekulární výhrady svědomí je namístež použit tam, kde očkovací povinnost je vůči osobám sankcionována či jinak vynucována a v důsledku toho pak hrozí zásah do tělesné integrity osoby (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 As 114/2016-43). Tato

situace však nenastala. Matce žalobkyně nic nebránilo podrobit dítě vyšetření, zda je proti nákazám imunní nebo se nemůže podrobit očkování pro trvalou kontraindikaci, zejména s ohledem na její tvrzení, že dvě starší děti měly vlivem očkování závažné zdravotní problémy. Tuto záležitost měli rodiče především řešit s dětskou lékařkou ještě před podáním žádosti o přijetí dítěte do mateřské školy.

V daném případě nemůže krajský soud na základě žalobkyní předloženého rozhodnutí dospět k jinému závěru, než ke kterému dospěl v rámci předchozího projednání žaloby, kdy rozhodoval v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 27.1.2015, sp.zn. PL ÚS 16/14, kde Ústavní soud zdůraznil, že musí zůstat zohledněna žádoucí míra proočkovanosti obyvatelstva proti přenosným nemocem a výjimku lze zohlednit jen, je-li prokázána trvalá kontraindikace, což se v případě žalobkyně nestalo.

Závěr

Žaloba není důvodná, proto ji soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 30. listopadu 2017

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.